

4. Пономаренко В. С. Інформаційні системи в управлінні персоналом: навч. посіб. / В. С. Пономаренко, І. В. Журавльова, І. Л. Латишева. – Харків: Вид-во ХНЕУ, 2008. – 336 с.
5. Шквір В. Д. Інформаційні системи і технології в обліку: навч. посіб. / В. Д. Шквір, А. Г. Зогородній, О. С. Височан. – К.: Знання, 2007. – 439 с.

Мазур А.І.

студент,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ЖУРНАЛІСТИКИ ТА ПЕРЕКЛАДАЦЬКОЇ СПРАВИ

На сьогоднішній день, світ наповнений величезним об'ємом інформації, яку надають нам сучасні ЗМІ. Телебачення, радіо та преса щохвилини інформують нас про події в Україні та світі. Міжнародні новини давно стали доступними кожній людині, завдяки роботі журналістів. Але не менш важливу роль в міжнародній журналістиці відіграє перекладацька справа.

Основними задачами перекладача новин є: правильний виклад інформації, адаптація тексту оригіналу до мови потенційних читачів та правильне визначення типології тексту. Німецька дослідниця К. Райс займалася розробкою проблем зв'язку типології тексту з теорією перекладу. Цьому дослідженню К. Райс присвятила декілька робіт, у тому числі написану разом із Г. Вермеєром книгу «Обґрунтування загальної теорії перекладу» [7], у якій використовується концептуальний апарат теорії інформації, лінгвістики тексту і функціональної стилістики.

Проаналізувавши існуючі класифікації перекладу, що ґрунтуються на типах перекладацьких текстів, К. Райс приходять до висновку, що всі вони не відрізняються послідовністю і не відображають істотних відмінностей в застосовуванні певних методів перекладу. Метод перекладу повинен відповідати типу тексту, оскільки його головна задача – зберегти при перекладі найбільш вагоме те, що визначає тип тексту. Основою типології текстів може бути функція, яку мова виконує в даному тексті. Виходячи з класифікації таких функцій, запропонованої Карлом Бюлером, К.Райс виокремлює три основні типи тексту:

- функція опису (повідомлення інформації);
- функція вираження (емоційних чи естетичних переживань);
- функція звернення (заклик до дії або реакції) [4, с. 79].

Цікавою є думка Федорова А.В., він стверджує, що газетно-інформаційні тексти рідко перекладаються для друку у повному обсязі. Коли в газеті або ж в будь-яких інформаційних бюлетенях наводяться дані іноземної преси, вони піддаються адаптації до стилістичних норм газетного стилю або офіційних повідомлень мовою перекладу; переклад при цьому нерідко замінюється більш коротким реферативним викладом, свого роду переказом. Буде зроблена спроба

максимального наближення до стилістичних особливостей оригіналу – для того, щоб показати відмінності форм національної специфіки мовлення.

Терміни, що зустрічаються в газетно-інформаційному матеріалі, відносяться в першу чергу до області політичної номенклатури (назви установ, партій, посад, організацій і т.д.), економіки і міжнародних зносин. Але, як правило, редактори уникають особливо довгих та розгорнутих складнопідрядних конструкцій, щоб читач міг краще сприймати прочитану інформацію [6, с. 268-269].

На основі даних відомостей, може зробити висновок: для того, щоб здійснити якісний переклад іноземної статті, слід добре розумітися на жанрах публіцистичних текстів. Тому детальніше зупинимось на жанровій палітрі ЗМІ. Слід розуміти, що поділ журналістських матеріалів на жанри скоріше умовний та несе в собі скоріше теоретичний характер ніж практичний. Журналістські матеріали класифікуються за жанрами, а самі жанри за типологічними особливостями поділяються на кілька основних груп. З теоретичної точки зору це питання глибоко вивчається у світовому та вітчизняному журналістикознавстві. І хоч дослідники не зупинилися на єдиній класифікації жанрів, але підходи щодо їх поділу на типологічні групи практично однакові: вони визначаються задумом, змістом, завданням, масштабом журналістських матеріалів, способом відображення в них дійсності. Так, сучасна українська школа теорії і методики журналістської майстерності, представниками якої є професори В. Здоровега, В. Карпенко, В. Шкляр дотримується усталеного поділу жанрів на три групи [2, с. 142–158; 3, с. 205–225; 1, с. 98–103]:

- інформаційні;
- аналітичні;
- художньо-публіцистичні.

На думку дослідників з Міжнародного інституту війни та миру, найхарактернішими сьогодні є лише чотири жанри [5, с. 50]:

- новини (замітка);
- новинна стаття з елементами аналізу;
- нарис;
- коментар.

Отже, тема перекладу публіцистичних текстів є надзвичайно актуальною по сьогоднішній день. Багато вчених присвятили цій темі свої наукові роботи, але по при все, завдяки своїй багатогранності та множині аспектів, взаємозв'язок журналістики та перекладацької справи є вдалим об'єктом для досліджень.

Список використаних джерел:

1. Гриценко О., Кривошея Г., Шкляр В. Основи теорії журналістської діяльності. – К.: МІПІ, 2000. – 203 с.
2. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості: Підруч. – 2-ге вид., перероб і допов. – Л.: ПАІС, 2004. – 268 с.
3. Карпенко В. Журналістика: Основи професійної комунікації. – К.: Нора-прінт, 2002. – 348 с.

4. Комиссаров В. Н. Общая теория перевода. Проблемы переводоведения в освещении зарубежных ученых: Учеб. пособ. – М.: ЧеРо, 1999. – 136 с.
5. Стандарты международной журналистики: жанры и структура статей // Профессия – журналист. – М., 2002. – № 10. – С. 50.
6. Фёдоров А. В. Основы общей теории перевода (лингвистические проблемы). 4-е изд. – М.: Высш. школа, 1983. – 303 с.
7. Reiss K., Vermeer H. J. Grundlegung einer allgemeinen Translationstheorie. – Tübingen, 1984. – 256 p.

Мазур А.І.

студент,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ПОЛІТИЧНА ЛЕКСИКА У ЗМІ ТА ЇЇ МАНІПУЛЯЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ

З активним розвитком дипломатичних відносин між країнами усього світу, значно зріс людський інтерес до політичної сфери. Завдяки активній роботі ЗМІ, інформація розповсюджується з неабиякою швидкістю та в надзвичайно великій кількості. Політичні слогани передвиборчих компаній, політична реклама, агітаційні заголовки на перших шпальтах газет, телебачення, радіо, інтернет все це постійно інформує нас про останні політичні події. В такому разі, можемо стверджувати, що актуальність цієї роботи зумовлена інтенсифікацією міжнародної інтеграції у сфері політики та соціального життя.

Загалом, до політичної лексики можна віднести, перш за все, мову публічних виступів політичних діячів: заяви, інтерв'ю, радіо і телезвернення, прес-конференції, радіо- і теледебати, виступи в будь-якій аудиторії з будь-якої нагоди. Мова функціонування політичних інститутів також є важливим видом політичної лексики. Особливу роль тут відіграє парламенська мова, а саме – мова дебатів. Політична пропаганда у всіх її проявах також є політичною лексикою: плакати, листівки, відео- та радіозвернення [1, с. 89].

Багато проявів політичної лексики зустрічаємо у мові засобів масової інформації. А саме у передачах на політичну тематику, політичні новини, трансляції політичних засідань, політичні статті, коментарі та публікації інтерв'ю політиків тощо. Окремим видом можна вважати мову виборів, у якій перетинаються й іноді набувають своєрідного значення згадані вище різновиди політичної мови.

Політична мова виконує в суспільстві певні функції. Одні з них перегукуються із загальними функціями мови, інші притаманні лише їй.

Основною функцією політичної мови є інформативна, оскільки вона, в першу чергу, є засобом передачі інформації політичного змісту. З інформаційною тісно пов'язана комунікативна функція, яка полягає в тому, що, за допомогою політичної мови, налагоджується спілкування, взаємодія між суб'єктами політики, зокрема – між владою і громадянами [1, с. 165].